

39. SHISHO

嗣書

„Az átadás pecsétje”

Kannondōri-Kōshōhōrinji

A Buddhák bizonyosan átadják a Dharmát egymásnak; minden Pátriárka átadta a Dharmát egymásnak. Az megvilágosodásnak ez a kölcsönös ígérete a helyes átadás a mesterről a tanítványra. Ezért birtokunkban van a legmagasabb megvilágosodás. Ha nem vagy Buddha, nem kaphatod meg a megvilágosodás pecsétjét; ha nincs birtokodban a megvilágosodás pecsétje, nem lehetsz Buddha. A Buddhán kívül ki más adhatná át a megvilágosodás pecsétjét?

Amikor megkapjuk a megvilágosodás pecsétjét, akkor létezik a szelfünk megvilágosodása mester nélkül, és szelfünk megvilágosodása szelf nélkül. Ezért mondjuk azt, hogy a Buddhák átadják a megvilágosodást és a Pátriárkák kölcsönösen megvilágosodást ígérek egymásnak. Ha nem vagy Buddha, nem vagy képes tisztázni ennek az elvnek a lényegét. Még azok az emberek sem, akik a legmagasabb szinten vagy a Buddhák állapotában vannak, nem tudják könnyen megfogni ezt, akkor meg hogy is lenne ez lehetséges a szútrák vagy az abidharma tanulmányozói számára, hogy akár csak sejtelmük legyen róla? Tehetnek úgy, mintha elmagyaráznák, de nincs igazi megértésük.

A Buddhák a Buddháknak adnak át és csak a Buddhák adhatják át a Buddhista utat. Nincs olyan hely, ahol ne lennének Buddhák. Például a kövek köveket adnak át, a jáde jádét ad át, krizantémok és fenyőfák adják át a megvilágosodás pecsétjét. A krizantémok és a fenyők minden generációja átadja a saját életét a következő generációnak. Ha nem vagy képes ezt látni, akkor soha sem fogod látni a megvilágosodás pecsétjét, amit a Buddhák és a Pátriárkák kölcsönösen birtokolnak. Még ha szembesülnek is az Út helyes átadásával Buddháról Buddhára, nem kérdőjelezik meg azt. Ez nagyon sajnálatos. Hasonlítanak a Buddhára, de tulajdonképpen nem a Buddha utódainak a gyermekei.

Egyszer Sōkei [Enō] azt mondta a gyülekezetnek: „Negyven Pátriárka van a hét Buddhától Enōig, és Enōtól a hét Buddháig negyven Pátriárka van.”

Ez az elv a Buddhák és a Pátriárkák helyes átadásának a lényege. A hét Buddha a múlt és a jelen számtalan kalpáján keresztül jelent meg. Ugyanakkor, a Buddhista Út és a Buddhista átadás a negyven Pátriárka direkt, mesterről tanítványra való átadásában léteznek. Ezért van az, hogy a hatodik Pátriárkától a hét Buddháig jelen van a negyven Pátriárka Buddhista átadása és hogy a hét Buddhától a hatodik Pátriárkáig bizonyosan ott van a negyven Buddha átadása. A Buddhák és a Pátriárkák Útja ilyen. Ha a Buddhák és a Pátriárkák között nem lenne jelen a megvilágosodás kölcsönös ígérete, nem lehetne jelen közöttük a Buddhista bölcsesség és a kölcsönös megértés sem. Ha hiányzik belőlünk a Buddhista bölcsesség akkor nem lehet hitünk vagy bizalmunk. Ha a Pátriárkák között nem lenne kölcsönös megértés, nem lenne meg a megvilágosodás kölcsönös ígérete sem.

A „negyven Pátriárka” kifejezéssel természetesen a mostani időből utalunk azokra Pátriárkákra. Az átadás Buddháról Buddhára ősi és mély, az soha nem fordul meg és soha nem vonul vissza, soha sem áll meg és soha sem hagyja abba. Ez az elv azt jelenti, hogy Shakyamuni Buddha elérte az Utat és átadta azt Mahākāśyapának, még a hét Buddha kora előtt. Ugyan azt mondják, hogy harminc éves korában érte el az Utat, tulajdonképpen ő már létezett a hét Buddha előtt; és abban az időben minden Buddha egyszerre érte el az Utat. Az Út elérése az előtt, az után és egyszerre történt meg, ahogy minden Buddhánál.

Továbbá, ez az az elv, amit tanulmányoznunk kell a Dharma átadásával kapcsolatban Shakyamuni és Mahākāśyapa között. Ha nem ismerjük ezt az elvet, akkor még nem tisztáztuk a Buddhista Utat. Ha még nem tisztáztuk a Buddhista Utat, akkor nem tudhatunk semmit a Buddhista átadásról. A „Buddhista átadás” azt jelenti, hogy a Buddha örökösei vagyunk.

Egyszer Ānanda azt mondta Shakyamuni Buddhának: „A múltbeli Buddhák kinek a tanítványai?” Shakyamuni Buddha azt mondta: „A múlt minden Buddhája az én tanítványom, Shakyamuni Buddháé.” Ez minden Buddhára igaz. A Buddha átadást tisztelni, átadni és megvalósítani az a Buddhista Út.

A Buddhista Úton, akármikor is átadásra kerül a Dharma, akkor bizonyosan van shisho, az átadás pecsétje^{1-HU}. Ha nincs Dharma átadás, akkor az emberek automatikusan hitetlenekké válnak. Ha nem került volna sor a Buddhista Út egy meghatározott és igazolható átadására, akkor hogy lehetne

ma is jelen? Ezért mindenki, aki benne van a Buddhista átadás vonalában, meg kellett kapja a Buddha pecsétjét, amelyik a Buddhát adja át. A Buddha pecsétjének, amelyik a Buddhát adja át, a kézhezvételét arra kell használni, hogy elmagyarázzuk a nap, a hold és a csillagok mozgását és a bőr, a hús, a csontok és a velő megszerzését. Néha egy kesza, néha egy bot, néha egy fenyőág, néha egy legyező, néha egy udumbara virág, néha egy arany ruha, néha egy pár szalmaszandál és néha egy ketsu segítségével kerül átadásra a Dharma.

Amikor a Dharma átadásra kerül, akkor a pecsét az ujjból vagy a nyelvből vett vérrel készül. Az írás tejjel vagy olajjal készül. Mindkettő elfogadható. Mind az átadó mind az átvevő a Buddhista átadás részei. Valóban, az átadás pecsétje megvalósítja a Buddhákat és a Pátriárkákat és ezért a Dharma átadása megvalósításra kerül. Amikor a Dharma átadásra kerül, a Buddhák és a Pátriárkák szabadon adják át a Dharmát mindenféle indíték vagy elvárás nélkül. Ha létezik a Dharma átadása, léteznek a Buddhák és a Pátriárkák.

A huszonnyolcadik Pátriárka eljött nyugatról és keleten először hallották a Buddhista Út Dharma átadásának lényegét. Azelőtt ez ismeretlen volt. Az abidharma tanulmányozói vagy a doktrínák tanítói még csak nem is gondoltak rá. Még a tíz szent és a három bölcs sem tudják túlszárnyalni azt a tanítást. A Tripitaka tanulmányozói vagy a titkos énekek recitálói még csak el sem kezdenek megkérdőjelezni azt. Sajnálatos, hogy léteznek emberi lények és azok születésüknél fogva birtokolják a képességet a Dharma megvalósítására, túl sokat aggódnak zavaros vagy jelentéktelen tanítások miatt és nem tudnak semmit a Dharmáról, vagy annak megjelenéséről. Itt nagyon vigyáznunk kell a tanulmányozás helyes módszerére és összpontosítanunk kell a vizsgálódáshoz szükséges helyes hozzáállás kialakítására.

Amikor a Sung Dinasztiabeli Kínában voltam, volt alkalmam, hogy tiszteletteljesen megfigyeljek sok átadási pecsétet. Sok különböző fajtát láttam. Az egyik Iichi apát tulajdonában volt, aki meghívást kapott, hogy jöjjön el a Tendō hegyre Secchō tartománybeli templomából. Ő volt a Kōfukuji korábbi feje (seidō) és ugyanabból a városból származott mint régi mesterem. Az régi mesterem azt mondogatta, hogy „Ha valami kérdés van a megvilágosodásról, kérdezd meg a Seidōt.”

Egy napon a Seidō azt mondta nekem: „Érdekes a régi kalligráfiákat nézegetni. Láttál már ilyesmit?” Azt mondtam „Csak egy párat.” Akkor Seidō azt mondta „Van egy tekercsem, amelyik valahogy a tulajdonomba került. Megmutatom neked.” Ezt elmondva, előhozta az átadás pecsétjét. A Hōgen átadási vonalából volt és egy idős szerzetes tulajdonában volt a keszával és a bólokkal együtt. Nem volt Iici Seidō sajátja. Az volt rá írva: „Az első Pátriárka, Mahākāśyapa, Shakyamuni Buddha világosította meg; Shakyamuni Buddhát Kāśyapa Buddha világosította meg.”

Amikor ezt láttam, határozottságom és a hitem a Dharma helyes átadásában egyikről a másikra megerősödött. Azelőtt nem láttam még ilyen dokumentumot, de most szükségét éreztem a Buddhák és a Pátriárkák Dharma-örökösének a védelmének és megőrzésének. A mély érzésemet nem lehetett kifejezni.

Az Ummon-vonalbeli egy átadási pecsétjét akkor láttam, miután az idősebb Sōgetsu a Tendō Hegy fő tanítvány lett. Sōgetsu pecsétjén először a mester neve volt majd a Buddhák és a Pátriárkák teljes listája, az új Pátriárkával bezárólag. Tehát vagy negyven Pátriárka volt, a Tathāgata utódai az új Pátriárkát is beleértve. Olyan, mintha a Pátriárkák a Törvényt egyenesen az új Pátriárkának adnák át. Mahākāśyapa, Ānanda és a többiek egy sodrásban folynak.

Akkor megkérdeztem Sōgetsut „Ó, Pap, van öt különböző Zen iskola. Ez mi okból van így? Ha csak egy helyes átadás van Indiából, akkor hogyan jönnek létre az ilyen különbségek?” Sōgetsut azt felelte: „Látszólag vannak különbségek, viszont úgy kell tanulnunk, ahogy a Buddha tanult az Ummon Hegyen. Miért tisztelt Shakyamuni Buddha másokat? Mert tudta, hogy minden emberi lénynek birtokában van a megvilágosodás elérésének lehetősége. Miért tisztelt Ummon másokat? Ugyanabból a meggondolásból.” Ezt hallva képes voltam valamit megérteni az átadásból.

Vannak olyan papok a nagy templomokban Kosetsu Megyében, akik azt mondják, hogy ők Rinzai, Ummon és Tōzan életét adják át. Viszont Rinzai sok önjelölt utódja önközpontú és nem őszinte. Nagy mesterek alatt tanulnak, majd kérnek egy képmást vagy egy kalligráfia-mintát. Ezt tekintik ők az átadás eszközeinek. Még ennél is rosszabb, hogy vannak olyan papok is, akik rosszabbak mint a

1-HU Ez a megvilágosodásnak és a Dharma átadásának egy igazolása, amit a mester ír és odaadja a tanítványának.

kutyák, akik különböző mestereket keresnek fel, képmásokat vagy kalligráfia-mintákat kérve. Így sok ilyen dolgot összegyűjtnek. Idősebb korokban megvesztegetik a hivatalnokokat, hogy támogatást kapjanak új templomok alapítására amiknek az apátjai lesznek, anélkül hogy megkapták volna az átadás pecsétjét egy igazi mestertől. Cserébe úgy tesznek, mintha átadnák a Dharmát közismert személyeknek, királyoknak, minisztereknek és közeli barátoknak, anélkül hogy az birtokukban lett volna. Csak a hírnévre áhítoznak. Megalázó, hogy ilyen rosszindulatú tettekre kerül sor ebben a gonosz korban. Az ilyen emberek közül egy sem álmodhat a Buddhák és a Pátriárkák Útjáról.

Általában valakinek a kalligráfia-mintáját vagy a képmását szabadon adják tanítványoknak, laikusoknak, fiatal papoknak, kereskedőknek stb. Ez kiderül a különböző iskolák feljegyzéseiből. Bizonyos emberek, akik nem alkalmasak a Törvény megkapására, de vágynak a Dharma átadására, zaklatják a mestert, hogy adjon nekik egy tekercest. Azok a mesterek, akik megvalósították a Buddhista utat, nem akarnak nekik tekerceket adni, de néha beletörődnek a helyzetbe és írnak egyet. Ha így tesznek, akkor ezek a mesterek a tradicionális gyakorlat ellen cselekszenek; ők csak azt igazolják, hogy valaki a tanítványuk. Ma az a szokás, hogy mindenki Dharma átadást kap, aki valami hatalomra tett szert, mialatt egy mesternél tanult. Egy ilyen pecsét csak azt igazolja, hogy utánozza a mestert. A szerzetesek többsége hajlik arra, hogy maradjon meg egy mesternél, hallgassák a tanításait, a kolostorban éljenek, foglalják el magukat a tanulmányaikkal és megpróbálják az élet és a halál Nagy Ügyét tisztázni, remélve, hogy majd megkapják az átadás pecsétjét, pedig nem fogják megkapni azt.

Volt egyszer egy Den nevű szerzetes, aki Butsugen Seion Zen Mester utódja volt, a Ryumon Ágon. Den volt a felelős a szútrákért és megvolt neki az átadás pecsétje. A Kajō éra elején [1215 körül] az idősebb Kōzen, egy japán gondozta Dent, aki beteg lett. Kōzen gondosan ápolta őt és Den, meg akarván köszönni neki, elővette az átadásának a pecsétjét, letette Kōzen elé és leborult. Ez a kedves gesztus – a pecsétet megmutatni és leborulni – nagyon ritka.

Nyolc évvel később, 1223 őszén először érkeztem a Tendō Hegyre és az idősebb Kōzen kedvesen felkérte Den szútra mestert, hogy mutassa meg az átadásának a pecsétjét. Azon a következő állt: Minden Pátriárka neve a hét Buddhától Rinzaig, szám szerint negyvenöt. Rinzaik neve után egy nagy kört rajzoltak. A körbe a szerzetes nevét írták be és ott volt mindkettőjük pecsétje is. Az új Dharma örökös neve után ott volt a dátum. Úgy tűnik még egy ilyen kitüntetett mester mint Rinzaik sem tudta túltenni magát azon, hogy ilyen alkalmatlan pecsétet készítsen.

Régi mesterem, Tendō, a főapát, nagyon szigorú volt azokkal szemben akik dicsekedtek a megkapott Dharma átadással. A közössége egy régi Buddhákból álló közösség volt. Teljesen megreformálta a kolostort. Nyojō maga soha sem viselt finom keszát. Nyojō a Fuyo hegyi Dokainak a Dharma ruháját kapta meg, de azt soha sem viselte, még a kinevezési szertartására sem. Soha életében nem viselt semmilyen drága ruhát. Úgy azok, akik megértették a cselekedeteinek a jelentését és azok is akik nem, tisztelték és dicsérték őt mint az igazi tudás és belátás emberét.

A régi mesterem, egy ősi Buddha állandóan figyelmeztette a szerzeteseket azt mondva, hogy „Az utóbbi években sokan használják a Pátriárkák neveit, hivalkodóan viselik a Dharma ruhájukat, hagyják megnőni a hajukat, és a császártól kapott címeket kergetik, hogy híressé váljanak. Ez nagyon sajnálatos. Hogy is menthetné meg valaki ezeket az embereket? Micsoda szégyen, hogy az idősekből mindenütt hiányzik az Út tudata és az igazi tanulmány. Még ezer szerzetes között sincs egy sem, aki valóban megérti a pecsét vagy a Dharma átadását. Ez a Pátriárkák Útjának a kifogatása.” Így figyelmeztette a szerzeteseket, de egyik sem neheztelt rá.

Ezért van az, hogy ha tiszta tudattal gyakorlod az Utat, bizonyosan megtalálsz az átadás pecsétjét. Ha megtalálsz, az lesz az Út igazi tanulmányozása.

A Rinzaik iskola átadási pecsétjén a családnév áll az első helyen és még van az igazolás is, hogy az illető személy a mester alatt tanult, belépett a közösségbe, személyes tanítást kapott, megkapta a Dharma átadását vagy akármi is legyen a helyzet. Még van a Pátriárkáknak egy listája. A lényeg az, hogy nem fontos, hogy ki volt az első vagy az utolsó, aki átadta a Dharmát, az a fontos, hogy igazolásra kerül, hogy valakinek valódi belátása van a belső tanításokba és valóban ismeri azokat. Ez a Rinzaik vonal stílusa. Valóban láttam ezt, és híven visszaadom itt.

„Ryōha szútra mester Ibuból a tanítványom lett. [Setsuan] Tokko a Kinzanbeli [Dai'e] Shūkō pap alatt tanult. Kinzan a Yogi Ágbeli [Goso Hō] En Dharma örököse volt. [Hō] En a Kai'ebeli [Hokun

Shu] Zui Dharma örököse volt. [Shu] Zai Yogi [Hō] E Dharma örököse volt. Kaisen [Hō] E Jimyo [So] En Dharma örököse volt. [So] Fuzō [Zen] Shō Dharma örököse volt, aki Fuketsu [En] Shō Dharma örököse volt. [En] Shō Nan'in [E] Gū Dharma örököse volt. [E] Gū Kōkei [Son] Jō Dharma örököse volt. [Son] Jō Rinzai Nagy Pátriárka kiváló Dharma örököse volt."

Ezt az Aiku Hegyi Bussho Tokko Zen Mester írta és Mussai Ryōhanak adta. Amikor Ryōha a Tendō Hegy apátja volt, Chikō novícius titokban elhozta ezt a szerzetesek szállására és megmutatta nekem. A dokumentum 1224. január 21-én kelt és még csak el sem tudom kezdeni elmondani, hogy milyen mély benyomást tett rám, hogy először láthattam egy átadási pecsétet. Benne volt a Buddhák és a Pátriárkák nagysága. Füstölőt ajánlottam fel és leborultam, majd tiszteletteljesen megvizsgáltam a dokumentumot.

Elmagyarázom, hogy ez hogy lett. Az előző év júliusában, Shikō, a kolostor főtitkára magánkihallgatást adott nekem az egyik épületben. Megkérdeztem őt: „Van itt most valaki, akinek megvan az átadás pecsétje?” Ő az mondta: „Az apátnak nyilvánvalóan van. Ha udvariasan megkéred rá, lehet, hogy meg is mutatja.” Miután ezt hallottam, éjjel-nappal csak arra gondoltam. A következő évben megkértem Chikō novíciust, hogy mutassa meg nekem és ő végül is engedett, látva nagy őszinteségemet. Ez a pecsét fehér selyembe volt csomagolva és egy piros brokátra volt téve, amelyiknek az egyik végén egy henger alakú jáde kő volt. Körülbelül kilenc run széles és hét láb hosszú volt. Egy ilyen dokumentumot nem mutatnak meg csak úgy akárkinek, tehát nagyon hálás voltam Chikōnak. Azonnal az apát szobájába mentem, füstölőt ajánlottam fel és leborultam, hogy megmutassam hálámat Musai pap felé. Musai azt mondta: „Nagyon ritka az, hogy valakinek van lehetősége, hogy lásson egy átadási pecsétet. Most értél el az Út valódi tanulmányozásához.” Nagyon örültem, amikor ezt hallottam.

Később, a Hōkyō érában [1224 körül], amikor meglátogattam a Tendai, a Gate és a többi hegyet, megérkeztem a Mannenjibe, Heidenben. Ott a fukushūi Gensu volt az apát. Miután az idős Shūton visszavonult, Gensut neveztek ki és a kolostor felvirágzott. Amikor először találkoztam vele, a Buddhák és a Pátriárkák hagyományáról beszélt, megemlítve Dai'et és Gyoant. Azt kérdezte: „Láttad az átadásom pecsétjét?” Azt mondtam: „Nem. Hogyan is láthattam volna?” Ekkor felállt, és felmutatta az átadásának a pecsétjét. Azt mondta: „Ezt még a közeli barátaimnak vagy a régi tanítványaimnak sem mutatom meg. Ez a Buddhák és a Pátriárkák Dharma-szabálya. Viszont egyszer, amikor a városban voltam, hogy meglátogassam a kormányzót, azt álmodtam, hogy Hōjō Zen Mester a Daibai hegyről egy virágzó szilvaágot tartva azt mondta: 'Ha valaki messziről jön hozzád, hajóval, azért, hogy megtalálja az 'igazi embert', ne tartsd vissza ezeket a virágokat.' Aztán ideadta nekem az ágot. Még emlékszem, arra, hogy álmomban azt mondtam, hogy „Ha nem hajón jött, adok neki harminc ütést.” Ez kevesebb mint öt éve történt, most látom, hogy itt vagy. Nem csak ez, hanem messziről jöttél hajón és az átadásom pecsétje szilvavirág mintás selyembe van csomagolva. Ez volt az, amit Dabai mondott nekem az álmomban. Mivelhogy az álom valóra vált, kihoztam az átadásom pecsétjét. Továbbá nem fogok habozni, hogy odaadjam neked az átadásomat, ha tényleg akarod azt.”

Ugyan az örömöm afelett, hogy felajánlotta nekem az átadásának a pecsétjét, kifejezhetetlen volt, nem fogadtam el, csak füstölőt ajánlottam fel, leborultam és kifejeztem tiszteletemet. A segítő szerzetes, aki a füstölős tálat tartotta, azt mondta: „Most láttam először egy átadási pecsétet.” Titokban azt gondoltam, hogy mindez a Buddhák és a Pátriárkák nagylelkűségének következménye volt. Hogy is érhetné el másképpen egy bolond idegen, mint én, hogy megnézhesse valakinek az átadási pecsétjét? A hála könnyei nedvesítették be a ruhám ujját. Amikor ez megtörtént, egyedül voltunk az apát szállásának abban a részében, ahol Vimalakirti egy képmása volt az oltáron. Az átadásnak ez a pecsétje szilvavirág mintás szövetből készült; körülbelül kilenc hüvelyk magas és nyolc láb hosszú volt. A rúd sárga jádéból készült brokát szélével.

Amikor visszatértem a Tendai hegyről a Tendō hegyre, egy éjszakát töltöttem a Goshōjibeli novíciusok vendégszállásán az Ōbai hegyen. Azt álmodtam, hogy Daibai Hōjō Pátriárka megjelent és egy virágzó szilvaágot adott nekem. Mindig őszintén kell beszélnünk az átadás pecsétjéről. Ez az ág körülbelül egy láb hosszú volt. Vajon különböznek ezek a szilvavirágok egy udumbara virágtól? Akár alvás közben, akár ébren, a valóságnak azonosnak kell lennie. Sem Kínában, sem miután visszatértem Japánba, senkinek sem beszéltem erről.

A Tōzan Dharma vonalában használt átadási pecsét különbözik a Rinzai és a többi iskolában használttól. Az, amit a Buddhák és a Pátriárkák ruháinak a bélésben tartanak, az az átadás pecsétje, Seigen Nagy Pátriárka ujjbegyéből vett vérrel írva, amit Sōkei [Enō] írt és adott át neki. Seigen és

Sōkei vérével íródott. Az első és a második Pátriárka idején íródott átadási pecsétek hasonló módon készültek. „A gyerekem adja át a törvényemet” vagy hasonló dolgokat nem szabad az átadás pecsétjére írni. A múlt minden Buddhája az átadási pecsét ezen formáját használta.

Ezért tudnunk kell, hogy Sōkei vére keveredik Seigen vérével és fordítva. Csak Seigen Pátriárka kapta meg Sōkeitől az átadás pecsétjét és senki más. Akik ezt megértik, azt is megértik, hogy a Buddhista Dharma csak Seigennek lett helyesen átadva.

Az átadás pecsétje:

A régi mesterem, egy ősi Buddha, Tendō pap azt mondta: „Minden Buddha bizonyosan megkapta a Dharma átadását. Ez azt jelenti, hogy Shakyamuni Buddha megkapta az átadást Kāśyapa Buddhától. Kāśyapa Buddha megkapta Kanakamuni Buddhától. Kanakamuni Buddha megkapta Karakucchanda Buddhától. Így, a Buddha folyamatosan átadja a Buddhát mind a mai napig. Ebben kell hinnünk és ezt kell megkapjuk. Ez a helyes útja a Buddha tanulásának.”

Akkor megkérdeztem őt: „Kāśyapa Buddha belépett a páránivánába még mielőtt Shakyamuni Buddha megszületett a világban és elérte az Utat. Hogy adhatják át a múlt eon Buddhái a Dharmát a jelenlegieknek? Milyen elv áll emögött?”

A régi mesterem azt mondta: „A te szempontod a szútra tanulmányozóinak és a Hinayāna követőinek a szempontja, de nem a Buddhák és a Pátriárkák útjának a szempontja. A mi Buddha átadásunk egyáltalán nem ilyen.” Megtanultuk, hogy Shakyamuni Buddha azután kapta az átadást, miután Kāśyapa belépett a páránirvánába, de azt is tanuljuk meg, hogy Kāśyapa Buddha adta át a Dharmát Shakyamuni Buddhának, még mielőtt belépett volna a páránirvánába. Azt gondolni, hogy Shakyamuni Buddha nem Kāśyapa Buddhától kapta az átadást, az a nem hívők hite. Hogy is bízhat meg valaki, aki ezt gondolja Shakyamuni Buddhában? A Buddháról Buddhára való átadás mind a mai napig folytatódott, minden Buddha megőrizte a helyes átadást. Ez nem olyan, mint amikor különböző dolgokat egy sorba teszünk vagy összegyűjtünk. Az átadás Buddháról Buddhára száll változás nélkül; ne törődj a szükséges idő hosszával vagy a gyakorlásban eltöltött évek számával – ezt csak a Hinayāna követői teszik. Ha kitartunk amellett, hogy a Buddhizmus Shakyamuni Buddhával kezdődött, akkor az csak körülbelül kétezer éves és negyven vagy ötven generációt ível át. Az nem egy ősi átadás, inkább egy új. Ne így tanulmányozzuk a Buddhista átadást. Inkább tanulmányozzuk, hogy Shakyamuni Buddha Kāśyapa Buddhától kapta az átadást, és hogy Kāśyapa Buddha átadta Shakyamuni Buddhának. Ha ezt megtanulod, ismerni fogod a Buddhák és a Pátriárkák valódi átadását.

Így ismertem meg először a Buddhák és a Pátriárkák átadását és el is vágtam a régi és helytelen nézeteimet.

Ezt Dōgen Samana írta, a Dharma átadója Sung Kínából, 1241. március 27-én, Kannondōri-Kōshōhōrinjiben. A szerzetesek ezt a tanítást ugyanabban az évben, december 12-én kapták meg. Átmásolta a fő tanítvány szállásán 1242. február 25-én Ejō.